PROLOOG

Zaterdagavond 10 september. Ik krijg een whatsappbericht van vriend Francis: zo, dit kun je later aan je kleinkinderen vertellen, als een van de weinigen, drie weken in het spoor van de nieuwe Belgische wielergod. Boekje over schrijven!

Inderdaad een hele belevenis, antwoord ik. Was na de aankomst zelf een beetje emotioneel toen ik Van Wilder en Vervaeke met tranen zag. Je leeft toch mee met die mannen hé. Maar een boek? Hmm, daar had ik nog in de verste verte niet aan gedacht.

Als het zover is, dan mag je me wel vermelden in het voorwoord hé, schreef hij nog, gevolgd door een vette smiley.

Bij deze dus ☺

Aanvankelijk wuifde ik de gedachte weg. Ik had al twee boeken geschreven: de biografie van Stefan Everts en een wielerboek samen met Mart Smeets en Michel Wuyts, bekende wielercommentatoren in de Lage Landen. De ervaring had mij geleerd dat een boek schrijven veel tijd vergt en een ernstig werk moet zijn. Bovendien, als ik die stap überhaupt zou willen zetten, dan zou het met een onwaarschijnlijk scherpe deadline moeten gebeuren. Remco Evenepoel zal weliswaar ook de komende jaren *hot* blijven, daarover bestaat weinig twijfel, maar je moet het momentum grijpen. Dat is nu, in het najaar van 2022, de weken en maanden volgend op zijn overwinningen in de Vuelta en het wereldkampioenschap. Zou dat inhoudelijk wel kunnen, een boek schrijven in zo'n korte periode? Neen, klonk het in mijn hoofd. De zomer was met de Tour en de Vuelta heel druk geweest. Voor het eerst had ik het begin van het schooljaar gemist. Dat zijn dingen waar-

bij je even stilstaat. Eind september volgde nog de verslaggeving van de wereldkampioenschappen in Australië, tijdens de nachten en ochtenden. Lichaam en geest verlangden naar enkele rustmomenten.

Toch liet het idee me niet los. Vooral de gedachte dat dit twee keer zijn eerste was, zowel de eindzege in de Vuelta als de wereldtitel, bleef me prikkelen. Dit zal immers voor altijd zijn eerste overwinning van een grote ronde blijven, de eerste wereldtitel bij de profs, *for ever*! Die momenten komen nooit meer terug. Dankzij de VRT en Sporza had ik het geluk Remco en zijn hele ploeg van dag tot dag te volgen, in hun queeste naar iets groots. Die drie weken ervaarde ook ik, verslaggever, als iets speciaals, zelfs na een carrière van meer dan vijfentwintig jaar in de sportverslaggeving.

En dus besloot ik eraan te beginnen! Is dit boek een carrièreoverzicht van Remco Evenepoel tot nu toe? Neen, dat is het niet. Beschrijf ik al zijn overwinningen in detail met diepgravende en analyserende interviews? Neen, ook niet. Laat ik iedereen die ook maar één zinnig woord over hem kan zeggen aan het woord? Neen. Ik heb niet de ambitie exhaustief te zijn. Ik heb dit boek opgevat als een roadtrip en een tijdsdocument, waarin de Ronde van Spanje centraal staat. Een uitgebreid verslag van een reis van drie weken waarin ik Evenepoel vaak twee keer per dag interviewde, waarin ik hem en zijn ploegmaats zag groeien en voelde toeleven naar iets speciaals. Die momenten en beschouwingen vul ik aan met persoonlijke ervaringen en reflecties, hier en daar getoetst aan gebeurtenissen uit het verleden. Om uiteraard die enorme kers op de taart, de wereldtitel, niet te vergeten. Omdat die ene maand september 2022 voor altijd in het geheugen gegrift zal blijven. De eerste keer vergeet je nooit.

DEEL I

2018-2021

Hoe het allemaal begon

Tijdens het openingsweekend van het wielrennen in België gaat ieder jaar heel veel aandacht naar de Omloop Het Nieuwsblad. Een dag later, we zeggen het zoals het is, genereert Kuurne-Brussel-Kuurne iets minder aandacht. Dat is niet pejoratief bedoeld maar veel heeft te maken met de aard van de wedstrijd. Vaak eindigt KBK met een sprint en valt er tijdens het verloop niet veel over die koers te vertellen. En toch. 's Namiddags is er vaak een moment waarop onze aandacht verscherpt, namelijk wanneer de juniores finishen. Kijk naar de erelijst en je begrijpt meteen waarom. Daarop prijken heel wat namen die het later ook als prof hebben gemaakt: Kevin De Weert, Geraint Thomas, Adam Blythe, Ethan Hayter, Cian Uijtdebroeks en in 2018 ene Remco Evenepoel. Toen zag ik dat kleine, geblokte rennertje de eerste keer aan het werk. Ik spreek over begin 2018, Evenepoel was nog niet eens een volledig jaar aan het koersen. In april 2017 debuteerde hij als renner na een carrière als voetballer bij onder meer Anderlecht, PSV en de nationale jeugdploegen. Dat verhaal is inmiddels bekend. Op 25 februari 2018 zie ik hem dus soleren in Kuurne-Brussel-Kuurne, met allure en uitstraling. Een ventje om in de gaten te houden, dacht ik. Later dat jaar wint hij de prestigieuze Vredeskoers en wordt hij Europees kampioen tijdrijden, voor Ilan Van Wilder. Een demonstratie in de wegkoers kan niet achterblijven.

Het is september 2018 en we reizen naar Oostenrijk voor de wereldkampioenschappen in Innsbruck. Met alle respect voor de juniores, maar normaliter komen zij zeer summier aan bod in onze verslaggeving op Radio 1. Anders dan op de televisie zijn er voor wereldkampioenschappen bij de jeugd geen aparte programma's. Luisteraars kennen die jonge rennertjes niet en daarom

heeft het weinig zin, of zou het zelfs storend werken in muziekprogramma's te goochelen met onbekende namen. In 2018 is dat anders. De verklaring luistert naar de naam Remco Evenepoel. Het is immers sinds tien jaar – Jasper Stuyven in 2009 – de eerste keer dat België een kans maakt op de wereldtitel in die categorie. En dus kom ik meer aan bod op de radio, breek ik vaker dan normaal in de normale programmering in, zoals dat heet. De spanning en sensatie in de stem nemen ronde na ronde toe. Materiaalpech en een val van de topfavoriet geven de wedstrijd een sensationele dimensie. De presentatrices in de studio in Brussel leven enorm mee wanneer ik meld dat Remco een achterstand van twee minuten heeft goedgemaakt en op twintig kilometer van de streep aan een solo begint, op weg naar zijn eerste wereldtitel. Ik beschrijf zijn aankomst in detail, hoe hij zich enkele meters voor de streep eerst op de borst klopt om daarna stappend over de streep te komen met de fiets omhoog gestoken met beide armen. O ja, enkele dagen eerder was hij al wereldkampioen in het tijdrijden geworden, met anderhalve minuut voorsprong op de Australiër Luke Plapp. Een mens zou het nog bijna vergeten.

Zoals bekend slaat Evenepoel de categorie van de beloften over en wordt hij in 2019 prof bij Deceuninck – Quick Step. In juni behaalt hij zijn eerste individuele overwinning (eerder won hij in de Hammer Series) in de Ronde van België, met aankomst in Zottegem. Solo, uiteraard. Samen met Sven Nys geef ik op tv commentaar bij deze wedstrijd. We geloven onze eigen ogen niet wanneer Remco Victor Campenaerts zo fel op de knieën dwingt en hem het snot voor de ogen rijdt, dat Campenaerts in een bocht naar links de controle verliest en valt. Zelden gezien. Later, in de Ardennenrit naar Seraing, toont hij nogmaals wat hij in zijn mars heeft door met de tegenstand te dollen op La Roche-aux-Faucons. Zijn eerste seizoen gaat in een rotvaart door. Hij wordt de jongste winnaar van de Classica San Sebastian. De Europese titel tijdrijden draagt hij op aan de overleden Bjorg Lambrecht. In Yorkshire verovert hij zijn eerste WK-medaille bij de profs door als

tweede te eindigen na Rohan Dennis. We schrijven het hier even snel neer alsof het allemaal niets is, maar dat is het dus niet. De titel *Sportman van het Jaar* onderstreept de enorme waarde van zijn prestaties in 2019.

De Ronde van San Juan, die van de Algarve, Burgos en Polen: Evenepoel wint de vier ronden waaraan hij deelneemt in het coronajaar 2020. Het mag dan ook niet verwonderen dat hij als topfavoriet start in de Ronde van Lombardije.

Vijftien augustus 2020. Alles loop vlot in de wedstrijd. Op de steile Muro di Sormano overleeft hij de schifting en duikt hij met Nibali, Mollema en andere Fuglsangs de afdaling in. Op een brug rijdt Evenepoel rechts tegen een muurtje aan, hij gaat over de kop en valt in het ravijn. Zijn fiets lijkt perfect geparkeerd en is de eenzame getuige van die vreselijke val. Wel een fiets, geen renner. De harten van velen staan stil. Even later wordt een eerste beeld van de gevallen renner getoond. Nummer 111 is bij bewustzijn, meldt de wedstrijdradio. Zijn hoofd en nek worden immobiel gemaakt, hij wordt afgevoerd op een draagbaar. Evenepoel heeft een gekneusde long en een breuk in zijn bekken opgelopen. Het seizoen is voorbij, er wacht hem een lange revalidatie.

Op drie oktober, de dag waarop Mathieu van der Poel met een lange solo een demonstratie geeft in de Benelux Tour, maakt Evenepoel zijn eerste, voorzichtige tochtje met de fiets. Samen met zijn vader rijdt hij van z'n woonplaats Schepdaal naar zijn supporterscafé in Geraardsbergen. De weg terug is ingeslagen.

Pas in mei 2021 knoopt Evenepoel opnieuw aan met de competitie, in de Ronde van Italië. Vanuit de ploeg komen heel wat positieve signalen. In die mate zelfs dat de verwachtingen voor de Giro achteraf veel te hoog blijken te zijn. Sinds zijn val in Lombardije heeft Remco geen enkele wedstrijd gereden. Het ontbreekt iedereen aan referentiepunten en daarom borduurt men voort over wat de mensen uit het team en hijzelf vertellen. En dat zit allemaal goed. De start van de Giro is verre van slecht, hij flirt zelfs met de leidersplaats en werpt zich, soms te driest, in de strijd

voor bonificatieseconden met Egan Bernal. Dat hij de roze trui net niet heeft kunnen grijpen frustreert hem, geeft hij achteraf toe. In de negende rit had hij zelfs voor ritwinst kunnen gaan mits hij aanvallender had gekoerst. Hij klimt met de betere renners zoals Yates en Vlasov. De verwachtingen nemen almaar toe, zelfs binnen het team wordt er onvoldoende op de rem gestaan. Ik blijf het een zeer merkwaardig fenomeen vinden hoe iedereen, journalisten, publiek en mensen uit de eigen ploeg, zo hebben geloofd in iets dat eigenlijk ondenkbaar was. Realistisch bekeken was het onmogelijk dat Evenepoel met zo'n beperkte trainingsbasis voor de overwinning in een grote ronde zou kunnen strijden. Toch ging iedereen in die verwachting geloven.

Na een val in de zeventiende rit – hij gaat opnieuw onderuit in een afdaling – moet hij opgeven. Evenepoel reageert tijdens die ronde vaak geprikkeld tegenover journalisten. Toch blikt hij achteraf tevreden terug op de eerste tien dagen. De conclusie is duidelijk: het rijden van een grote ronde is geen goed idee met een gebrekkige voorbereiding en vooral met een te kleine basis. Het gebrek aan trainingskilometers tijdens de winter eist z'n tol.

Twee weken later wint hij de Baloise Belgium Tour. Na de tijdrit in Knokke-Heist geeft ploegmaat Yves Lampaert hem de bijnaam *aerokogel*. Via de nationale kampioenschappen gaat het naar de Olympische Spelen. In de wegrit is hij de eerste grote naam die aanvalt, op vijftig kilometer van de streep. Het levert niets op. De Belgische ploeg is niet onverdeeld gelukkig met de tactiek van Evenepoel. Nadien geeft hij toe dat de kritiek terecht was. De aanval kwam er op het ogenblik dat het peloton in drie stukken uit elkaar lag. Dat moment was slecht gekozen en Evenepoel had beter nog even afgewacht.

Ondanks een goede voorbereiding met een hoogtestage in Livigno wordt de tijdrit een ontgoocheling: negende op meer dan twee minuten van Olympisch kampioen Roglič. Evenepoel reageert aanvankelijk tevreden, maar de buitenwereld stelt zich vragen bij de negende plaats die niet past bij de naam Evenepoel.

Dat is niet helemaal onterecht, zeker niet in vergelijking met zijn andere uitslagen in wereldkampioenschappen tijdrijden. Maar wat iedereen dan lijkt te vergeten: zijn val is nog maar een jaar geleden. Men vergeet (te) snel. Na die Olympische Spelen besluiten Evenepoel en zijn begeleiders om de teugels even te vieren en niet meer zo gefixeerd met data en wattages om te gaan. Behalve in de Ronde van Lombardije, overmand door de stress, gaat het vanaf augustus opnieuw prima.

Via overwinningen in de Druivenkoers en Brussels Cycling Classic hoopt hij te scoren op de wereldkampioenschappen in eigen land. Bij de tijdrit in Brugge scoort hij beter dan verwacht op een parcours dat niet het zijne is. Vierde of vijfde was de verwachting maar Evenepoel eindigt als derde na wereldkampioen Filippo Ganna en vicewereldkampioen Wout van Aert. Tijdens de wegrit in Leuven doet Evenepoel hetzelfde als in Tokio en kiest hij voor de vroege aanval. Hij fietst maar liefst 105 kilometer vooruit. Het WK loopt voor de Belgen af met een sisser, Wout van Aert bezwijkt naar eigen zeggen onder de druk en Jasper Stuyven valt net naast het podium. Enkele dagen later barst de bom na een uitspraak in *Extra Time* op de VRT. Op de vraag of hij wereldkampioen had kunnen worden, antwoordt Evenepoel volmondig ja. Dat wordt niet door iedereen in dank afgenomen, vooral niet door Wout van Aert. Feit is dat bondscoach Sven Vanthourenhout op voorhand alleen de kaart van Aert wilde trekken. Allen voor één. Development coach Serge Pauwels twijfelde maar legde zich neer bij de keuze van de bondscoach. Misschien had een en ander te maken met het Europese kampioenschap twee weken eerder, waarin Evenepoel ostentatief de raadgevingen van de bondscoach om in de finale in het wiel van medevluchter Sonny Colbrelli te kruipen, naast zich neerlegde. Evenepoel werd in de sprint makkelijk verslagen door de Italiaan en verloor zo de Europese titel.

Dit is een zeer summiere samenvatting van de eerste drie jaar van de profcarrière van Remco Evenepoel. Terwijl ik die uitslagen

en prestaties overloop en neerschrijf dringt het nog meer tot me door wat deze jongeman in zo'n korte periode heeft gerealiseerd. Zeker in de wetenschap dat hij na die crash in de Ronde van Lombardije zes maanden out is geweest. De tegenstand pijn doen, de concurrentie bij momenten degraderen, wegrijden waar en wanneer hij wil, het liefst solerend: het zijn dingen waarvan heel veel goede profs alleen maar kunnen dromen. Remco Evenepoel bezit die kwaliteiten nu al. We spreken en schrijven hier over een sporter met buitengewone talenten. Er zijn weinig renners die zo snel met een fiets kunnen rijden als hij.

DEEL II

LUIK-BASTENAKEN-LUIK

Het eerste monument

Aanval op La Redoute in Luik-Bastenaken-Luik
Foto Belgaimage

Intense vreugde na Luik-Bastenaken-Luik. In een innige omhelzing met mama Agna en verloofde Oumi. Patrick Lefevere ziet dat het goed is

Foto Wout Beel/Quick-Step

Solo over de streep in San Sebastian na een demonstratie
Foto Belgaimage

Recuperatie in het ijsbad
Foto Belgaimage